



Φωτογραφία της Ντορέλλας Καμχή

Κανείς δεν μπορεί να σε προετοιμάσει γι' αυτό που θα αντικρίσεις μόλις φτάσεις στους τόπους όπου διαδραματίστηκαν οι θηριωδίες της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023. Ούτε καν η πρόταση: «θα υπάρξει ψυχολογική υποστήριξη σε περίπτωση που δεν μπορέσετε να διαχειριστείτε όσα θα ακούσετε κι όσα θα δείτε» που μας είπαν λίγες ημέρες πριν την άφιξη μας στο Ισραήλ.

Φτάνοντας στην έρημο Νέγκεβ, περίπου 5 χιλιόμετρα από τη Γάζα, στο μέρος όπου πάγωσε ο χρόνος στις 7 Οκτωβρίου, σε υποδέχεται ένα τεράστιο πανό με την φράση «Bring them home now». Η φράση που μας στοιχειώνει εδώ και μήνες αναμένοντας την απελευθέρωση των ομήρων από τους τρομοκράτες της Χαμάς. Μία πινακίδα σε προειδοποιεί: «Στέκεστε στην τοποθεσία Nona. Σημειώστε ότι αυτή η περιοχή απειλείται από ρουκέτες. Ο διαθέσιμος χρόνος για να φτάσετε στο καταφύγιο είναι 15 δευτερόλεπτα. Εάν λάβετε ειδοποίηση, ξαπλώστε στο έδαφος και προστατέψτε το κεφάλι σας για 10 λεπτά». Δεν φοβάσαι. Βλέπεις γύρω σου στρατιώτες των Ισραηλινών Αμυντικών Δυνάμεων και ξέρεις πως θα σε προστατέψουν και θα σε καθοδηγήσουν σωστά, αν χρειαστεί.

Αντικρίζεις το σημείο όπου έγινε το φεστιβάλ Supernova. Παγώνεις. Παντού φωτογραφίες νεκρών συμμετεχόντων του φεστιβάλ, στη συντριπτική πλειοψηφία τους κάτω των 30 ετών. Περιπατάς ανάμεσα τους. Σου χαμογελάνε, σου μιλάνε, αλλά δεν τους ακούς. Δίπλα ακριβώς από τον χώρο με τις φωτογραφίες τους, έχουν φυτευτεί δέντρα. Ένα δέντρο για κάθε νεκρό. Ίσως είναι ένας τρόπος να τους ξαναφέρουμε στη ζωή.

Συναντάμε τον 28χρονο Bar Hinitz, επιζώντα του φεστιβάλ. Μας περιγράφει τις φρικτές στιγμές που έζησαν εκείνη την ημέρα. Κρέμεσαι από τα χείλη του. Δεν θέλεις να χάσεις ούτε μία λέξη. Είχε μπει στο αυτοκίνητο του για να φύγει μόλις έγινε η επιδρομή της Χαμάς. Κάποια στιγμή αντιλαμβάνεται πως οι τρομοκράτες είναι κοντά και σκοτώνουν ανθρώπους μέσα στα αυτοκίνητα τους καθώς είχαν μπουκαριαστεί και δεν μπορούσαν να φύγουν. Αρπάζει ένα μπουκάλι νερό, πολύ σημαντικό για να κρατήσει τις δυνάμεις του κάτω από τον καυτό ήλιο της ερήμου και κατεβαίνει από το αυτοκίνητο για να δραπετεύσει. Παντού ακούγονταν πυροβολισμοί και ουρλιαχτά. Μας δείχνει προς ποια κατεύθυνση έτρεξε για να σωθεί. Κοιτάς γύρω σου. Δεν υπάρχει μέρος για να κρυφτείς. Δεν υπάρχει σημείο όπου δεν μπορούν να σε εντοπίσουν. Τρέχεις κι απλά ελπίζεις να γλιτώσεις από το μένος των τρομοκρατών της Χαμάς, οι οποίοι βίαζαν κι εκτελούσαν όποιον έβρισκαν μπροστά τους. Καταφέρνει να κρυφτεί μαζί με άλλους σε κάτι θάμνους. Κατά σύμπτωση ένας από αυτούς ήταν γνωστός του από την πόλη του, τη Νες Τσιώνα. Ο Bar τον κοιτάζει και βλέπει μία βλεφαρίδα στο μάγουλο του. Την παίρνει και του λέει «ήρθε η στιγμή να κάνουμε μία ευχή, φίλε μου». Γέλασαν και για 5 δευτερόλεπτα ξέφυγαν από τον τρόπο που τους είχε κατακλύσει. Μετά από ώρα πλησιάζει στο σημείο ένας άντρας με όπλο. Τους καθησυχάζει πως είναι αξιωματικός του Ισραηλινού στρατού και τους λέει να τον ακολουθήσουν. Αφού έτρεξαν πολλά χιλιόμετρα κατάφεραν να απομακρυνθούν από τον τόπο της τραγωδίας. Ο κολλητός του φίλος, ο Dan, δεν τα κατάφερε. Βρήκαν το πτώμα του τρεις ημέρες αργότερα στο σημείο όπου είχε πάει για να διασκεδάσει.

Σε ένα μέρος κοντά στον χώρο του φεστιβάλ έχουν μαζέψει όλα τα κατεστραμμένα από την Χαμάς αυτοκίνητα. Ο Adam, στρατιώτης του IDF (Ισραηλινές Αμυντικές Δυνάμεις) μας εξηγεί για ποιο λόγο τα συγκέντρωσαν όλα μαζί. Δεν πρέπει να πεταχτεί τίποτα από ό,τι θυμίζει εκείνη την αποφράδα ημέρα. Ανάμεσα στα καμένα αυτοκίνητα ήταν κι ένα ασθενοφόρο. Δεν το αναγνώριζες αν δεν στο έδειχνε ο Adam. Το ασθενοφόρο είχε πάει στο χώρο του φεστιβάλ για να παράσχει Πρώτες Βοήθειες στους τραυματίες. Μαζεύτηκαν 16 τραυματίες ελπίζοντας να σωθούν καθώς δεν επιτρέπεται να κάνεις επίθεση σε ασθενοφόρο. Η Χαμάς τους είδε και πέταξε χειροβομβίδα. Σκοτώθηκαν όλοι.

Όχι μακριά από το χώρο του φεστιβάλ, βρίσκεται το κιμπούτς Be'eri όπου εισέβαλαν οι τρομοκράτες για να συνεχίσουν την «αποστολή» τους, να σκοτώσουν όσους περισσότερους μπορούν. Η χαρούμενη πινακίδα που σε καλωσορίζει, σε ξεγελάει για το απόλυτο χάος που ακολουθεί. Παντού καμένα σπίτια. Απομεινάρια από τις μάχες που έλαβαν χώρα μεταξύ των τρομοκρατών της Χαμάς και του Ισραηλινού στρατού. Οι κάτοικοι, δυστυχώς, δεν μπορούσαν να προβάλουν αντίσταση.

Μας υποδέχεται ο Niv Higgins, κάτοικος του κιμπούτς όπως κι όλη η οικογένεια του κι αρχίζει να μας εξιστορεί τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου. Την ώρα που η Χαμάς εισέβαλε στο κιμπούτς εκείνος βρισκόταν στο Τελ Αβίβ. Τον πήραν τηλέφωνο οι γονείς του να του πουν πως κάτι περίεργο συμβαίνει και πως ακούν πυροβολισμούς και παντού να μιλάνε αραβικά. Κρύφτηκαν στο καταφύγιο νωρίς το πρωί. Προσπάθησε η Χαμάς να ανοίξει την πόρτα για να τους σκοτώσει. Δεν τα κατάφερε. Κατάφεραν όμως να σκοτώσουν τη θεία του, την Galit, της οποίας το σπίτι βρίσκεται σε μία από τις εισόδους του κιμπούτς. Οι τρομοκράτες πήγαιναν πόρτα-πόρτα κι εκτελούσαν τους κατοίκους, πετούσαν χειροβομβίδες και πυροπολούσαν σπίτια. Οι γονείς του Niv παρέμειναν στο καταφύγιο μέχρι τις 10 το βράδυ. Τους έβγαλαν οι Ισραηλινοί στρατιώτες. Μόλις η μητέρα του αντίκρισε το ταγκ κατάλαβε ότι βρίσκονταν σε πόλεμο. Τον Niv, τον ενημέρωσαν από το στρατό να πάει να πολεμήσει σε άλλο μέρος. Μέχρι να φτάσουν οι στρατιώτες του IDF, οι τρομοκράτες είχαν σκοτώσει 101 κατοίκους και είχαν πάρει 36 ομήρους από τους οποίους οι 11 παραμένουν μέχρι και σήμερα αιχμάλωτοι στη Γάζα. Το μικρότερο θύμα ήταν ένα μωρό 10 μηνών και το μεγαλύτερο σε ηλικία θύμα ήταν μία γυναίκα 88 χρονών.

Περιηγούμαστε με τον Niv στο κιμπούτς. Μπαίνουμε σε ένα κατεστραμμένο κτίριο που μέχρι τις 7 Οκτωβρίου ήταν η κλινική του Be'eri. Τους είχαν σκοτώσει όλους. Γιατρούς, εθελοντές και ασθενείς. Ακατόρθωτο να συγκρατήσεις τα δάκρυα σου. Όλες οι λέξεις μοιάζουν φτωχές για να περιγράψεις αυτό που διαπιστώνεις ιδίους όμμασι. Έξω από τα σπίτια των βάνουσα δολοφονημένων από τους τρομοκράτες της Χαμάς ανθρώπων, κρέμονται πανό με τις φωτογραφίες τους και τα ονόματα τους. Μέσα κυριαρχεί ο θάνατος. Στον κήπο ενός ρημαγμένου σπιτιού, μία μπασκέτα κι ένα ποδηλατάκι περιμένουν τα παιδιά... Παντού τρύπες από σφαίρες. Και μέσα σε όλη αυτή τη μαυρίλα αρχίζουν να ξεπροβάλλουν ανθισμένοι κήποι. Αρχίζεις να διακρίνεις την κανονική ζωή των ανθρώπων του κιμπούτς. Είναι σπίτια στα οποία δεν πρόλαβαν να εισβάλλουν οι τρομοκράτες γιατί τους εμπόδισε ο Ισραηλινός στρατός. Και ξαφνικά συνειδητοποιείς πόσο κοντά είναι η ζωή από το θάνατο. Ένας κήπος απόσταση.

Μία καντίνα με τραπεζάκια, μόλις 4 χιλιόμετρα από τη Γάζα, αποτελεί τον σταθμό ανάπαυσης των στρατιωτών που πολεμούν τους τρομοκράτες της Χαμάς. Την έχουν φτιάξει τρία αδέρφια, ο Kobi, ο Eliran και ο Drog, αμέσως μετά την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου. Με τη βοήθεια και άλλων εθελοντών και με δωρεές, προσφέρουν γεύματα, ρούχα, καφέ, φάρμακα, όλο το 24ωρο. Καθίσαμε μαζί με Ισραηλινούς στρατιώτες, ηλικίας 20-25 χρονών, που ήρθαν να φάνε και να ξεκουραστούν για να συνεχίσουν μετά να υπερασπίζονται την πατρίδα τους, το Ισραήλ. Παρόλες τις δυσκολίες που περνάνε, είναι με το χαμόγελο στα χείλη και πρόθυμοι να απαντήσουν στις απορίες μας. Αστειεύονται με τον Drog. Γινόμαστε όλοι μία παρέα. Πάντα θαύμαζα την αλληλεγγύη και την αλληλοϋποστήριξη των Ισραηλινών στις δύσκολες στιγμές τους.

Στο κέντρο του Τελ Αβίβ υπάρχει η πλατεία των ομήρων, όπου ένα ρολόι μετράει τις ημέρες, τις ώρες, τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα που αθώοι πολίτες παραμένουν αιχμάλωτοι της Χαμάς στη Γάζα. Εκεί δίπλα κάποιος έχει γράψει: «Οι πλιγγές μας είναι πολλών αιώνων. Το ίδιο και η αντοχή και η δύναμή μας».

*** Η Ντορέλλα Καμχή είναι μέλος του Διπλωματικού Σώματος του Παγκόσμιου Εβραϊκού Συνεδρίου**

Πηγή: [The President](#), 20.5.2024